

Attilâ Şenkon

TEN YÜKÜ

ÖYKÜLER

Attilâ Şenkon
TEN YÜKÜ

TÜRK YAZARLARI

Düzelti: Ayşe Selen
Dizgi: Serap Kılıç

ISBN 975-8440-78-0

© Attilâ Şenkon / Can Yayınları Ltd. Şti. (2000)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Eko Basımevi'nde basıldı. (2000)
Cilt: ZE Ciltevi

Attilâ Şenkon TEN YÜKÜ

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 - 292 55 00 **Fax:** 252 72 33

web sayfamız: <http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

**ATTILÂ ŞENKON'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

**BÜTÜN DÜŞLER 'NAZLI'DIR / *roman*
TEN YÜKÜ / *öyküler***

Attilâ Şenkon, 21 Ağustos 1962'de Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu kentte tamamladı. 1987'de Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü'nden yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. Dostluk ve insan ilişkilerini fantastik bir anlatımla sorgulayan öykülerini 1990'da *Her Gün Perşembe Olsa* adıyla kitaplaştırdı. Bu ilk kitabı ile 1991 Akademi Kitabevi Öykü Özendirme Ödülü'ne değer görüldü. 1993'te ikinci öykü kitabı *Uykusuz Gece Düşleri*, 1995'te *Ten Yüğü*, 1998'de ise Nazlı Eray'ın yaşamöyküsünden yola çıkarak yazdığı ilk romanı *Bütün Düşler 'Nazlı'dır* yayımlandı. Güldane Ayaoku Yiğit tarafından filme alınan *Ten Yüğü*, 19. İFSAK Ulusal Kısa Film Yarışması'nda dördüncü oldu.

*Dünyanın en güzel iki dilini,
Sevgice
ve
Dostlukçayı öğrendiğim
ANNEME-BABAMA*

İÇİNDEKİLER

İlksöz Yerine.....	11
Ten Yüğü.....	13
Yürekte Kanat Sesleri	27
Bir Öykünün Öyküsü veya Bir İntiharın Provası	47
Sarıya Boyalı İhanet.....	67
Yüzleşme.....	77
Sonsöz Yerine	87

İLK SÖZ YERİNE

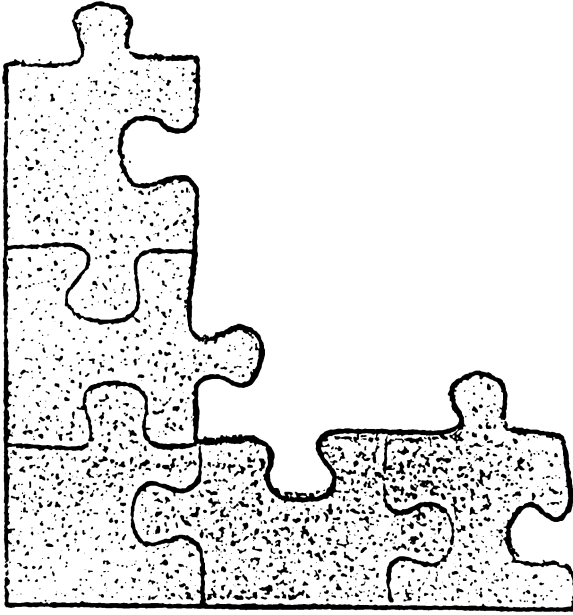
Yap-boz sanatı ilk bakışta küçük, öyle pek fazla önemli olmayan bir oyun, Gestalt Kuramı'nın basit bir öğretisi gibidir. Bakışlarımızı yönelttiğimiz ya da ilgilendiğimiz şey önce ayrıştırılıp sonra incelenecek bir parçalar toplamı değildir. Bir bütündür, yani bir yapıdır aslında. Parça bütünden önce var olmamıştır. Parçalar bütünü belirlemez. Bütün parçaları belirler.

Bir yap-boz parçasına üç gün bakıp onunla ilgili bütün bilgilere sahip olduğunuzu sanırsınız, oysa bir milim ilerleme kaydetmemişsinizdir. Bu parçayla önceki parçalar arasında ilinti kurmaktır söz konusu olan ve bu anlamda yap-boz sanatıyla Go sanatı arasında bir ortak nokta vardır. Yalnızca bir araya getirilmiş parçalar bir anlam ve okunabilirlik niteliği kazana-caktır. Yap-boz parçalarını tek tek ele almanın hiçbir anlamı yoktur, bu yanıtsız bir sorudan başka bir şey değildir. Ama dakikalar sonra ve birçok denemenin ardından güçlü bir esinle parçalardan biriyle yanı başındaki arasında bir bağ kurdunuz mu, parça kaybolur ve bir parça olarak varlığını sürdürmez artık.

Sanıldığı gibi tek başına oynanan bir oyun değildir yap-boz. Parçaları birleştirenin her hareketi, bu parçaların üreticisi tarafından kendinden önce tekrar-

lanmıştır. Eline aldığı, incelediği her parça, denediği her olasılık, her sezgi bir başkası tarafından hesaplanmış, düşünülmüş, kararlaştırılmıştır.

YAŞAM KULLANMA KILAVUZU (Georges PEREC)

TEN YÜKÜ

Bir yap-boza başlamanın en kolay yolu, önce çevresini tamamlamaktır. Çünkü çerçeveyi oluşturan parçaların kenarları düzdür ve ötekilerin arasından kolayca seçilebilirler.

Gözümü açar açmaz, üstünde aylardır çalıştığım ilk romanım geliyor aklıma. Başımdaki korkunç ağrıyı bile ondan sonra duyumsuyorum. Çok bitkinim. Midemde bulantı, ağızımdaysa pas tadı var.

Başucu saatim, kırmızı iri sayılarıyla on dört sıfır yediyi gösteriyor. İşe beş küsur saat gecikmişliğimi hiç umursamadan yataktan kalkıyorum. Gözüm, romanımdan başka şey görmüyor. Tükenmiş bedenimi çalışma masama taşıyorum sürükleyerek.

Sızmadan önce yazdıklarına bir göz atmak düşüncesiyle sarı saman kâğıtlardan en üstte duranı elim aldığımda, yabancı bir yazıyla karşılaşıyorum. Gerçi, el yazımın zaman zaman düzenliliğini yitirerek okunmaz bir hal aldığını, kuralsız iniş çıkışlarla uzayıp giden bir kalp elektrosuna dönüştüğünü bilmiyorum değilim, ama kâğıdın sonuna eklenmiş SAYIN YAZAR başlıklı bu kısa notun benim kalemimden çıkmadığından kesinlikle eminim. Büyük harflerle yazılmış garip notu merakla okuyorum.

DÜN GECE YAZDIKLARIN, ÖZELLİKLE YARIM BIRAKIP SIZDIĞIN PARAGRAF, BARDAĞI TAŞIRAN SON DAMLA OLDU. KENDİMİ HİÇ BU DENLİ KULLANILMIŞ VE KİRLETİLMİŞ HİSSETMEMİŞTİM. AHLAK SINIRLARI-

NI ZORLAYAN BU SAÇMALIKLARI SARHOŞ-
LUĞUNA VERİYOR, AYIK KAFAYLA YENİ-
DEN OKUDUĞUNDA BENİ ANLAYACAĞINI
UMUYORUM. ARAMIZDAKİ ANTLAŞMAYI
TEK YANLI BOZDUĞUM İÇİN ÜZGÜNÜM.
AMA BU ŞARTLAR ALTINDA DAHA FAZLA
KALAMAZDIM. ROMANDAN AYRILIYORUM.
SENİN GİBİ BÜYÜK YAZARLARIN ÜSTESİN-
DEN GELEMeyeCEĞİ AÇMAZ YOKTUR.
ONU BENSİZ DE TAMAMLAYABİLİRSİN.
ÇEKTİĞİ FİLMİN YARISINDA BAŞROL OYUN-
CUSU ÖLEN BİR YÖNETMENİ DÜŞÜNÜP
HALİNE ŞÜKRET. HİÇ OLMAZSA BENİM,
OKURUN BİLDİĞİ BİR YÜZÜM YOK.

KAHRAMANIN

Kan basıncım üst sınırlarına dayanmış olmalı. Şa-
kaklarımdaki zonklama giderek artıyor. Sonunda de-
netimimi yitirip bağırmaya başlıyorum.

"Kişi kendini bilmek kadar irfan olmazmış. Evet,
yüzün yok. Yüzsüzsün sen. Hatta, aşağılık, rezil, ah-
laksız herifin tekisin. Kahramanmış. Pöh... Kahra-
man dediğinde mangal gibi yürek olur be, böyle başı
iki satır arasına sıkışınca tasını tırağını toplayıp kaç-
maz. Bir de büyük yazar diye dalga geçiyor aklınca.
Sen beni takdir etsen n'olur, yerin dibine soksan
n'olur."

Söylene söylene banyoya gidip yüzümü yıkıyor,
sakinleşmeyince buz gibi suyla bir de duş yapıyorum.

Soğuk su iyi geliyor. Bedenime saplanan minicik
oklarla dinçleşiyorum. Banyodan çıkınca koca bir
fincan kahve yapıyorum kendime. Şirkete telefon
edip müdürüme de rahatsız olduğumu, bugün işe ge-

lemeyeceğimi bildirdikten sonra yeniden masama, kahramanı kaçırmış romanıma dönüyorum.

Kâğıt, sinirle fırlatıp attığım yerde duruyor. Nerede kaldığımı anımsamak için garip notun hemen üstündeki paragrafı, hani şu ahlak sınırlarını zorladığım saçmalıklarımı, okumaya başlıyorum.

Sigarasından derin bir nefes çekti Sedat. Bir süre içinde tuttuğu dumanı usul usul karışının yüzüne üfledikten sonra,

"Tamer'i ben de seviyorum," dedi. "Gülümseyişi, ses tonu çok etkiliyor beni. Onu görünce içim titriyor. Üç yıllık bir evliliğin ardından aynı erkeğe âşık olmamız ne tuhaf değil mi?"

Yazdıklarımı beğeniyor, özellikle okuyanın yüzüne bir yumruk gibi ineceğinden emin olduğum son tümceden ötürü takdir ediyorum kendimi.

Hemen burada bir parantez açmak istiyorum:

(Romanın konusu aklıma ilk geldiğinde, beni de biraz ürkütmüştü aslında. Geceler boyu, iç açılarının toplamı yüz seksen derece etmeyen aykırı bir üçgene benzettiğim bu ilişkiyi düşünmüş, sonunda, eğer gündelik yaşamın dayattığı katı kurallar, kalıplar içinde sıkışıp kalmayı reddeden, bütün korku ve kuşku-larına karşın her türlü sınırı zorlamayı göze alabilen, asi ruhlu kahramanlar bulabilirsem romanı yazmaya karar vermiştim.

Mine ile Tamer'i bulmakta hiç zorlanmadım. Onlar, yıllar önce yazmaya başlayıp yarım bıraktığım bir ihanet öyküsünde zaten vardılar. Türk sine-masındaki eski melodramları anımsatan öyküde; Mi-

ne, kocasını en yakın arkadaşıyla aldatıyor, ihanete uğradığını anlayan Metin de fare zehri içerek intihar ediyordu. Yenilgiyi hemen kabullenen pısırik bir kahramana layık, silik ve sefil bir son.

Romanda, aynı şekilde aldatılan koca ise Metin'den farklı olmalıydı. Yenilgi tanımayan, büyük harflerle konuşan, kuraldışı bir kahraman gerekliydi bana.

Sedat'ı günler, geceler boyu her yerde aradım. Hatta bir ara gazeteye ilan vermek bile geçti aklımdan. Düşlediğimce yürekli bir kahraman bulma umudumu neredeyse yitirdiğim bir sabah, çalıştığım şirkette rastladım ona. Kaba inşaatı tamamlanmış bir binanın alüminyum doğrama işlerini görüşmeye gelmişti. Proje üzerinde detayları tartışırken, Can Bey'in tam aradığım kişi olduğunu sezinledim. Zaman yitirmeden hemen girdim konuya. Fiyat teklifi vermeye geldiği kişiden, "Yazdığım romanın kahramanı olmak ister misiniz?" gibi uçuk bir karşı teklif almak, çok şaşırttı onu. Projeyi unutup romanı konuşmaya başladık.

Kafamda belirlenen öntaslağı beğenmiş, Sedat olmaya isteklenmişti. Romanın bütün ayrıntılarını şimdiden bilemediğimi, bu yüzden de bazı olayların yazım aşamasında ansızın yön değiştirebileceğini anlayışla karşılıyor, benim kuraldışı kahramanım olmayı koşulsuz kabul ediyordu. İnsanı şaşırtan müthiş bir hayal gücü vardı Can Bey'in. Kimbilir, belki romanın ilerleyen sayfalarında bana yardımcı bile dokunabilirdi.

O gün akşam, eve döner dönmez, romanın günlerdir yazmak için sabırsızlandığım giriş bölümünü büyük bir coşkuyla, soluksuz tamamladım.

Roman, master yapmaya gittiği Amerika'dan, üç yıl sonra Hıristiyan olarak dönen Tamer'in, çocukluk arkadaşı Sedat ile karısı Mine'nin evlerinde geçirdiği bir yılbaşı gecesinde başlıyordu.

Sabahın erken saatlerinde bastıran kar hiç durmadan yağmış, öğleden sonra hızlanarak kenti bütünüyle örtmüştü. Mine gibi, evinin penceresinde oturup sıcacık kahvesini yudumlayanlara doyumsuz bir manzara oluşturduğu tartışılmazdı, ama iki ayrı yerden aynı eve ulaşmak üzere yola çıkan Sedat ve Tamer için karın güzelliğinden söz etmek olası değildi.

Yaklaşık yirmi dakikadır, Tamer, arabasının içinde ön camda birikebilmek telaşıyla si-leceklerle yarışan kar tanelerini izleyerek yolun açılmasını, Sedat ise durakta, kazağından gömleğine, ondan da atletine geçmiş ıslaklığı artık teninde duyumsayarak otobüsün gelmesini bekliyordu.

Karın ulaşımı böylesine etkileyecek denli sıkı yağacağını ikisi de düşünememişti. Yoksa biri bürodan daha erken çıkabilir, öteki de yılbaşı armağanı aramakla daha az zaman yitirebilirdi.

Ama öyle olsa, o durakta karşılaşamazlardı. Eve birlikte girmelerini istediğim için Sedat'la Tamer'i oyalayan bendim. Yani planlı, programlı bir rastlantıydı onlarınki.

Kahvemden koca bir yudum alıyor, okumamı kaldığım yerden sürdürüyorum.

Sedat'ı, aldığı mumları Mine'nin beğenip beğenmeyeceğini düşünerek ilerlerken gördü Tamer. Donmuş ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışan Sedat, renk ve modeli anlaşılamayacak denli karla örtülmüş arabayı tanımayıp ısrarla çalınan kornayı da üstüne alınmayınca, camını açarak,

"Beyaz atlı prensin gelmiş önünde kişniyor, sen ilgilenmiyorsun bile," diye seslendi ona.

"Donmak üzereydim. Mucize dedikleri bu olmalı."

"Haydi atla, seni Kafdağı'nın ötesine kaçırmaya geldim. Şu armağan paketinizi de kucağına al bakalım, ama tek başına sahiplenme sakın."

"Neden zahmet ettin?"

"Beni zahmete sokan sizsiniz. Sahi, böyle özel bir gecede yemeğe davet edilmem hanginizin fikriydi?"

"Mine'nin aklına geldi, ama ortak bir karardı."

"Biliyorsun değil mi, yeni yıla kimle girersen o yıl en çok onu görürmüşsün. Benden kurtulmak için hâlâ bir şansın var. Sonra uyarmadı deme. İstersen iş işten geçmeden sağda inip eve yalnız gidebilirsin."

"Hava iyi olsa hemen inerdim, ama bu karda bir kez daha yolda kalamam. Artık bir yıl boyunca sana katlanacağız ne yapalım. Kırılmıyorsun ya?"

"Kırılmak mı? Karıştırdın galiba. Her şeye kırılan cam çocuk sensin oğlum."

"Eskidendi o. Yokluğunda değiştim, yenilendim ben."

Arabayı park edip eve yürürlerken kar iyice hızlanmıştı. Kaymamak için, ayaklarını bir karış yüksekliğindeki karın henüz basılmamış yerlerine gömerek ilerleyip apartmana girdiler.

Mine, sımsıcak bir sevgi gösterisiyle karşıladı onları. Sedat'a hemen soyunmasını, biraz daha ıslak dolaşırsa zatürree olacağını, giyindikten sonra da saçlarını iyice kurutması gerektiğini söylerken her zamanki gibi işveliydi.

Annesinin her dediğini yapan bir çocuk uysallığında içeriye doğru yürüdü Sedat. Koridorun sonundaki odaya girip ışığı yaktı.

"Ben de bu arada birer kadeh kanyak koyayım size."

"Önce şu paketi aç sen. Tepkini merak ediyorum."

Eline tutuşturulan paketi yırtarak çabucak açtı Mine.

İçinden çıkan değişik boy ve kalınlıktaki mumları şöminenin üzerinde duran tek boy-nuzlu bir atın yanına dizerken, Tamer yüzünde anlamlı bir gülümseyişle onu izliyordu.

Mutfağa gidip bir kahve daha alıyorum kendime. Masaya dönünce, çocukluk anılarından konuşarak yedikleri yılbaşı yemeğini anlattığım –yazarken de çok sıkıldığım– bölümü atlayıp Mine'nin sarhoş olduğu bir sonraki sayfadan okumaya devam ediyorum.

"Artık içme istersen. Biliyorsun, dokunuyor sonra."

"Sen de bana balon bul o zaman."

"Hayatım gecenin bu saatinde bir şey yapamam ki."

"Unuturken düşünseydin. Kaç kere de tembihledim. Balonsuz yılbaşı mı olurmuş?"

Şımarık bir tonla, vurgularına hâkim olamadan bağırıyor, ne yapıp edip kendisine balon bulması konusunda Sedat'ı sıkıştırıyordu Mine. Giderek isterik çığlıklara dönüşen sesi, Tamer'in,

"Sevişirken neyle korunuyorsunuz siz?" sorusuyla kesildi.

Yerini derin bir sessizliğe bırakan bu beklenmedik soru, salonun ortasında yanıtsız asılı kaldı bir süre. Sonra, ilkinde eş bir şaşkınlık yaratan ikincisiyle birlikte Sedat'ın kucağına düştü.

"Yani evde prezervatif var mı?"

"Birkaç tane olacaktı."

"Git getir öyleyse. Haydi sallanma oğlum."

Kutudan çıkardığı prezervatifleri birbiri ardına şişirip salona fırlattı Tamer. Sonuncuyu ise, Mine'ye göz kırparak şöminenin üzerinde duran mumların en uzun ve kalın olanına geçirdi.

İşte ahlak sınırlarını zorladığım bir bölüm daha.

Burada niye aynı tepkiyi göstermedin? Herifi gözünün önünde karına sarkıttığım, sulandırdığım zaman çekip gitseydin ya. Sana bir erkeğe âşık olduğum

nu söyletince mi aklına geldi erkekliğin? Sayfalar dolusu boynuzlanırken neredeydi bu erkeklik onuru?

Kendini kullanılmış, kirletilmiş hissetmiş.

Salak.

Başımdaki zonklama yeniden şiddetlenmeye başlıyor.

Önümdeki sayfaları, çabucak göz atarak, hızlı hızlı geçiyorum.

Bu sayfalarda:

– Tamer, kara gömülmüş arabasını çıkaramadığı için o geceyi Sedatlarda geçiriyor,

– Ertesi gün, Mine ortalığı toplarken prezervatifli mumu görerek Tamer'i anımsıyor ve ondan etkilendiğini ilk kez duyumsuyor.

– Uyarısında haklı çıkan Tamer, yeni yıla birlikte girdiği arkadaşı ve özellikle karısıyla her gün görüşüyor,

– Yaz başına denk gelen uzun bir bayram tatilinde, daha çok Mine'nin isteğiyle Tamer de Sedatlarla Bodrum'a gidiyor,

– Bodrum dönüşü Mine, Tamer'i sevdiğini anlıyor ve Sedat'la konuşmaya karar veriyor /du.

"Seninle konuşmamız gereken önemli bir şey var Sedat."

"Konuşalım hayatım."

"Televizyonu kapatır mısın lütfen."

Televizyonu kapatıp bir sigara yaktı Sedat.

Sehpanın üzerindeki abajurun cılız ışığında karşılıklı oturuyorlardı. Kısa, üşüten bir sessizliğin ardından,

"Seni üzmek istemiyorum," dedi Mine yapmacık bir tavırla. "Aslında söze nasıl başlayacağımı da bilemiyorum doğrusu. Bak..."

Aradığı sözcükleri sanki eşyalarda bulacakmış gibi gözlerini odanın içinde gezdirdi.

"Galiba en iyisi lafı fazla dolandırmadan gerçeği söylemek. Tamer'i seviyorum Sedat. Çok seviyorum hem de."

Sigarasından derin bir nefes çekti Sedat. Bir süre içinde tuttuğu dumanı usul usul karışının yüzüne üfledikten sonra,

"Tamer'i ben de seviyorum," dedi. "Gülümseyişi, ses tonu çok etkiliyor beni. Onu görünce içim titriyor. Üç yıllık bir evliliğin ardından aynı erkeğe âşık olmamız ne tuhaf değil mi?"

Kalemlikten yumuşak uçlu bir kalem çekip yazmaya kaldığım yerden devam ediyorum.

"Yazık ki geç kaldın güzelim," diye konuşmasını sürdürdü Sedat. "Atı alan Üsküdar'ı çoktan geçti. Hani prezervatif taktığı mum vardı ya..."

"Sus. Yeter artık. Gerisini duymak istemiyorum. İğrençsin. İkinizden de tiksiniyorum. Dokunuşların, okşayışların, öpüşlerin ağır bir yük gibi geliyor şimdi. Taşıyamayacağım ve asla kurtulamayacağım yapış yapış bir ten yükü."

Nasılmış, sabırsız kahramanım?

Kocasına ihanet eden bir kadından bundan iyi intikam alınabilir miydi sence? Üstelik bu intikamın

yalnızca bir sigara içimlik sürede planlandığını ve derhal uygulandığını da gözden kaçırma lütfen.

Birkaç satır daha bekleseydin, bunları okuyacaktın işte. Yine de dilersen, Mine'nin Tamer'i sevdiğini itiraf ettiği satırdan sonrasını baştan yazıp bir kutu fare zehriyle öldürebilirim seni. Yapmadığım şey değil nasıl olsa. Ne dersin?

Karar senin, seç bakalım.

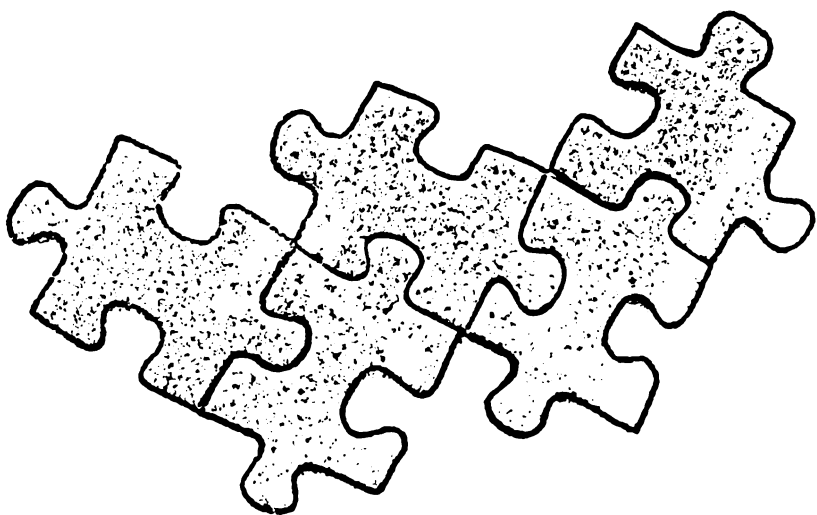
Yazdığım son tümce çok etkiliyor beni. Yüksek sesle yeniden okuyorum.

– *Taşıyamayacağım ve asla kurtulamayacağım yapış yapış bir ten yükü.*

Gülümseyerek, romanın bitmiş sayfalarını koyduğum dosyanın kapağına büyük harflerle TEN YÜKÜ yazıyor, aynı anda bu yazı karakterini daha önce de görmüş olduğumu anımsıyorum.

Beni anlayacağını biliyordum yürekli kahramanım.

Romanım(ız)a hoş geldin.

YÜREKTE KANAT SESLERİ

"Bir insanı sevmekle başlar her şey."

Sait FAİK

Dinlerken dinlendiren bir müziğin belli belirsiz duyulduğu salonda, yaklaşık çeyrek saattir elimi kolumu koyacak yer bulmakta zorlanarak oturuyor, Ekrem Bey'in beni yanına kabul etmesini bekliyordum.

Yakın bir arkadaşım tanıyordu Ekrem Bey'i.

Sıkıntımı açtığımda, bana ancak onun yardımcı olabileceğini belirtip hemen telefona sarılmış, itiraz etmeme fırsat bırakmadan benim için bu randevuyu ayarlamıştı.

Heyecandan her yanımda titriyordu.

Ne bekleme salonunun dekorasyonunda kullanılan sakinleştirici renkler, ne de arkadaşımın Ekrem Bey hakkında söylediği övgü dolu sözler rahatlatılabiliyordu beni.

Huzursuzluğum son derece doğaldı aslında.

Bu, bir psikologa ilk gelişimdi ve yanlış anlaşıl-maktan korkuyordum.

Neredeyse kaçıp gitmeye karar vermek üzereydim ki, duvardaki lambriye yerleştirilmiş gizli kapı usulca aralandı. Sekreter, odadan çıkan sabit bakışlı hastayı uğurladıktan sonra beni aldı içeriye.

Umduğumdan çok daha gençti Ekrem Bey. Onu, Hulusi Kentmen gibi hayal edişimin nedeni, arkadaşımın ondan söz ederken sıkça yinelediği 'babacan' sıfatı olmalıydı.

Oturduğu cam masanın arkasından uzanıp dolu dolu sıkı elimi.

Bazı insanlar el sıkışmayı bilmez. Kopup avucunuzda kalıverecekmişçesine cansız, paçavra gibidir elleri. Üşürsünüz.

Ekrem Bey'in el sıkışı ise, güvenilir bir dost olduğunun sözsüz itirafıydı.

Bedenime bir sıcaklık dalgası yayıldı önce, ardından yüreğimin kanat seslerini duydum. (Bunu belki bir öykümde kullanabilirim!)

Birkaç nezaket tümcesinden sonra, görünümünü bütünleyen kararlı sesiyle hemen konuya giriverdi Ekrem Bey.

"Şimdi sıkıntınızı öğrenebilir miyim lütfen."

"Kendime ait bir sıkıntım yok benim. Size geliş nedenim, yazdığım romanın kahramanı. Anlayamıyorum, çözemiyorum onu."

"Nasıl olur, onu yaratan siz değil misiniz?"

"Bakın, öncelikle şunu bilmenizi istiyorum. Sıkıntısından utandığı için, bunu bir başkasının üstüne atıp sanki ondan söz ediyormuş gibi yapanlardan değilim ben. Çoğumuz, midemiz ağrıdığında, gözümüz bozulduğunda rahatlıkla doktora gideriz de, ruhi bir açmaza düştüğümüz zaman psikologa gitmeye çekiniriz nedense. Utanırız bundan. Gitsek bile, bunun çevremizce bilinmesini istemeyiz. Benim olayıma böyle bakmayın lütfen. Yani, kendi sorunumu hayali birine yamayarak sizden yardım istemeye gelmiş de-

ğilim. Sorunum gerçekten kahramanım ile ilgili. Bir türlü anlam veremediğim bazı davranışları var."

"Ne gibi?"

"Onun eşcinsel olduğundan kuşkulaniyorum. Bu kuşku da beni çok rahatsız ediyor. Az önce söylediğiniz gibi onu yaratan benim. Yani her davranışından ben sorumluyum aslında. Ne ki, yazdığım bazı satırlarda tanıyamıyorum onu. Bana kahramanımı anlamamda yardımcı olabilecek misiniz?"

"Elbette sayın yazar. Size böyle hitap etmemde bir sakınca yoktur umarım. Elimden geleni yapacağımı bilmelisiniz. Şimdi bana biraz onun çocukluğunu anlatır mısınız lütfen?"

"Çocukluğu mu? Nasıl bir çocukluğu olduğunu bilmiyorum ki. Yani romanımda böyle bir bölüm yok. Bu yüzden de geçmişini yazmadım, düşünmedim hiç."

"Ama isterseniz, şu anda ona pekâlâ bir çocukluk uydurabilirsiniz öyle değil mi? Bu, sizin hiç de yabancı olmadığınız bir şey. Hatta bunu yaparken, romanınızdaki anlatım biçimini kullanın mümkünse. Üstelik bu, işinizi de kolaylaştıracaktır sanırım."

"Romanda birinci tekil kişi kullanıyorum. Şimdi onu böyle anlatırsam..."

"Korkmayın canım. Anlattıklarınızı dinlerken, onu ve sizi birbirinize karıştırmayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Endişemi hoş görün. Bu çok sık başımıza gelen bir şeydir. Okur, kahramanla yazarı hep özdeşleştirmeye çalışır nedense."

"Unutmayın, ben bir okur değil psikologum. Kaldı ki, kahramanlarınızın sizden bazı ipuçları taşı-

dığını da tamamen yadsıyamazsınız. Yanılıyor muyum yoksa?"

"Davranışları zaman zaman örtüşse de, hiçbir kahraman bütünüyle yazarın kendisi değildir. 'Ayrı bir kimliği, kişiliği vardır onun da."

"Her neyse, bunları daha sonra da tartışabiliriz. Hazırsanız başlayalım artık."

Tek bir dokunuşuyla güvenimi kazanan Ekrem Bey'in karşısındaki deri kanepeye filmlerde gördüğüm gibi sırtüstü uzandım ve ona kahramanımın çocukluğunu anlatmaya koyuldum.

İLK AYRILIKTAN SONRASI

Zerrin Teyzelerin, bir alt katta bizim oturma odası olarak kullanıp yatıya geldiklerinde aneanemlere verdiğimiz, yemek odalarındaydık.

Bülent Amca kamyonu getirmeye gitmiş, Zerrin Teyze ise komşularıyla son bir kez daha vedalaşmaya çıkmıştı.

Biz, eşya paketlerinin üstüne yan yana oturmuş, kamyonun gelmesini bekliyorduk.

İkimizdik, yalnızdık ve sessizdik.

Ağlamaktan korktuğum için konuşmaya cesaret edemiyor, parmağımı kutuya basılmış bir kadeh deseninin kırmızı çizgileri üzerinde dolaştırıp duruyordum.

En sevdiğim arkadaşımdan az sonra ayrılacaktım.

Kentin uzak bir semtine, babasının çalıştığı bankanın lojmanına taşınıyorlardı. Lojman, Bülent Am-

ca'ya müdür olduğu için verilmişti. O günden sonra, beraberinde mutlaka bir değişim ve uzaklık getiren terfilerden hep nefret ettim.

Bülent Amca müdürlüğe yükselmenin, Zerrin Teyze kiradan kurtulmanın mutluluğuyla sarhoş gibi-
biydi. Annemler, haberi alır almaz hemen o akşam göz aydına çıkmışlardı. Herkes sevinçliydi kısacası. Kimsenin, yüreği çıkarsız arkadaş sevgisiyle dolu küçük bir çocuğu düşündüğü yoktu.

Dikkat Kırılacak Eşya!

Zerrin Teyzelerde, "Ayrılığın yükünü geride kalan taşır," demişti annem. Giden, yerleşme telaşı, yeni çevresi, komşuları derken avunurmuş biraz. Geride bıraktıklarını unuturmuş zamanla. Oysa kalan öyle miymiş ya? Koskoca bir boşlukta bulurmuş kendini.

Gittiği mahallede yeni arkadaşlar edineceğini biliyordum.

Onu başkasıyla paylaşmak düşüncesi çıldırtıyordu beni. Yalnız benim arkadaşımıdı o. Öyle kalmalıydı. Benden başka hiç kimseyle kızmabirader, dama, zehir oynamamalı, dünya atlası üzerinde düşsel yolculuklara ıkmamalıydı.

Bülent Amca'nın kırmızı ciltli atlasını, 'oyuncak saklamaca' oynarken salondaki camlı kütüphanede, bulmuştuk. Parlak sayfalara basılı renkli fotoğraflar, büyüsünü hiç yitirmeden günlerce oyalamıştı bizi.

Ben, geleneksel giysileri içindeki insanlara, eşini hayvanat bahçesinde bile görmediğim garip, ürkünç yaratıklara, dev bitkilere bakmayı seviyordum en çok.

O, altında renk renk bayrakların dizili olduğu dünya haritasıyla ilgileniyordu.

Bülent Amca'nın Türkiye diye gösterdiği pembe şekil, bu sayfaya her bakışımızda bizi daha çok şaşırtıyor, üzüyordu.

Yurdumuzun bu denli küçük olabileceğini ikimiz de kabullenemiyorduk bir türlü.

Bazı konularda büyüklerin de yanılabilirlerine karar verdik sonunda. Bülent Amca bilmiyordu herhalde. Haritada pembeye boyanmış ne kadar yer varsa, hepsi Türkiye olmalıydı. Hem, değilse ne diye aynı renge boyansınlardı ki?

Ancak yıllar sonra, okula başlayınca doğruluğunu yitiren bu inanç, ikimizin arasında bir sır olarak kalmalıydı hep. Lojmandaki çocuklar asla öğrenmemeliydi bunu.

Söyler miydi, anlatır mıydı onlara?

Kızmbirader, dama, zehir de oynar mıydı?

En dayanılmazı, annemin dediğı gibi zamanla beni bile unuttur muydu acaba?

Taşıyıcılar odaya girdiğinde, parmağım, kadehin çevresinde kimbilir kaçınıcı turunu tamamlıyordu. Kutuların üzerinden inip pencerenin önüne gittik. Kocaman, üstü kapalı bir kamyondur gelen. Sarı gövdesine siyah bir atlı araba resmi çizilmişti. Çabuk çabuk kamyona girip çıkıyordu taşıyıcılar. Çalışmayı bu hızla sürdürürlerse, işlerini yarım saate kadar bitirirlerdi. Ayrılık zamanı hızla yaklaşıyordu, bizse hâlâ susuyorduk. Söylemek istediğim ne çok şey vardı oysa. Neden korkuyordum ki ağlamaktan? 'Kız gibi zırladı' demesinden çekiniyordum galiba. Sırf bana olan sevgisini yitirmemek için onun istedi-

gi gibi güçlü ve katı olmaya zorluyordum kendimi. Rol yapıyordum.

Keşke, gözyaşları içinde boynuna sarılarak onu çok sevdiğimi söyleyecek denli yürekli olabilseydim.

Eşyaların yüklenmesi tamamlanınca seslenip çağırdılar bizi. Bütün komşular aşağıya inmişti. Bu kısa veda törenine dayanabilmek, o günün en zor bölümüydü. Kamyonun yanında, en hüzünlü tümceyi kurma yarışması yapıyordu sanki. Ben, söylenenleri duymamak için, hiç durmadan çarpım tablosunu yineliyordum içimden.

İkikereikidört-ikikereüçaltı-ikikeredörtsekiz...

Annemle babamın kavga ettikleri akşamlardan birinde bulduğum kusursuz bir kaçış yöntemi bu.

dörtkerealtıyirmidört-dörtkereyediirmisekiz...

Yanlış yapmadan sayabilmek, bütün dikkatin bu işe verilmesini gerektiriyordu.

altıkeresekizkırksekiz-altıkeredokuzellidört...

Öyle olunca da, başka hiçbir şeyi duymuyor, görmüyor, düşünmüyordu insan.

sekizkereyediellialtı-sekizkeresekizaltmışdört...

"Gelirsen mahalledeki yeni arkadaşlarımla tanıştıırırım seni."

dokuzkereyedi Allah kahretsin!

Arkamı dönüp koşarak uzaklaşırken tek damla yaş akmadı gözümden. Tıkanmışım. Ağlayamıyordum. Bizim evin önünden geçip onların katına çıktığımın ayırında bile değildim. Kapıyı açık bırakmışlardı. İçeriye girdim. Boş odalarda ne aradığımı bilmeden öylece dolaştım bir süre. Çıplak duvarlara, kapılara, camlara dokundum. Soğuktan başka hiçbir şey kalmamıştı geride. Annemin dediği gibi, koskoca bir boşluğun içindeydim.

Titriyordum. Isınmak için ellerimi kalorifer dilimlerinin arasına sokunca buldum onu. Tahtadan yapılmış minyatür sirk setinin tek boynuzlu atıydı. 'Oyuncak saklamaca'lardan birinde oraya sokulmuş, sonra da unutulmuştu belli ki.

Ne çok benziyordu bana. İkimiz de yalnız, mutsuz ve unutulmuştuk.

Tek boynuzlu atı avucuma alıp odanın ortasına oturdum.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

O güne dek kaç kez küsmüş, barışmıştık kimbilir.

Ama bu farklıydı.

Çok kırmıştı beni. Onunla bir daha konuşmama karar vermiştim.

Unutmam kolaylaşsın diye, son söylediklerini aklımdan hiç çıkarmıyor, ondan nefret etmeye çalışıyordum.

Olmuyordu.

Gün boyu unutmuş gibi yaparak kendimi kandırıyorsam da, geceleri düşlerime söz geçiremiyordum. Bilinçaltımın kurduğu bu tuzaklara düşmemeye alıştım zamanla. Beni asıl korkutan, günün birinde onu özlemekti.

Korktuğum şey, hasta olduğum için okula gitmediğim yağmurlu bir gün, Doğan Kardeş'in eski sayılarını karıştırırken başıma geldi.

Hiç nedensiz durup dururken özledim onu.

Yağmurluğumu giydim. Kapıyı çekip çıktım.

Lojmanın, Mimar Kemal Ortaokulu'nun karşısında olduğunu duymuştum. Doğru otobüse binebilirsem gerisi kolaydı. Kızılay'a kadar durakta karşılaştığım Cemil Amca'yla birlikte gittik. Oradan, be-

nim başka bir otobüse daha binmem gerekiyormuş. Durağa götürdü beni. Otobüsü bekleyip ineceğim yeri sürücüyeye tarif ettikten sonra huzur içinde yanımdan ayrıldı. Durak okula oldukça yakındı. Lojmanı bulmakta hiç zorlanmadım. Uzun, tek bir bloktu lojman. İki ayrı girişi vardı. Kapılardan birinin önünde toplanmış çocuklara yaklaşıp çekinerek sordum. Hiçbiri tanımiyordu onu.

Sevindim.

Yeni taşındıklarını söylediğimde anımsayabildiler ancak. Öteki kapıdan girecekmişim. En üst katta oturuyorlarmış. Apartmanın kapısı kilitliydi. Bülent Amca'nın adını bulup zile bastım. Kapı hemen açıldı. Dördüncü kata ulaştığımda yağmur ve terden sıırılsıklamdım. Zerrin Teyze merdiven sahanlığında durmuş şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Yalnız geldiğime uzun süre inandıramadım onu. Annemlerin haberi olmadığını öğrenince çok kızdı bana. İşyerinden annemi aradı hemen.

"...karşımda görünce nasıl şaşırdım anlatamam şekerim... bulmaz mı ayol, cin gibi maşallah... pek severler birbirlerini... yok, gelmedi daha, okulda... beş buçuğa doğru gelir... nasıl sevinecek şimdi... merak etme sen... üstünü değiştirir, aspirin de veririm... akşam almaya gelin, otururuz... bırakın bu formaliteleri canım, biz yabancı mıyız... Bülent de bırakabilir ama... ne zahmeti, ne yorgunluğu... tamam, söz, bir tek çay... bekliyoruz."

Islak giysilerimi çıkarıp saçımı kuruttu Zerrin Teyze. Ballı süt ve çilek reçelli çöreklerinden verdi.

Zil çaldığında, tadını çok özlediğim çöreklerin sonuncusunu yiyordum.

Gelmişti.

Sürpriz olsun diye, koşup kapıyı ben açtım ona. İçimi ısıtan gülümseyişi ile haftalar sonra karşımdaydı işte.

Çantasını yere atıp boynuma sarıldığı o akşam-üstü, yüreğimin kanat seslerini ilk kez duydum.

"Yürekte kanat sesleri... ilginç."

"İlginç mi? Neden? Özel bir anlamı mı var bunun?"

"Siz devam edin lütfen. Öyle coşkulu anlatıyorsunuz ki, kesintiye uğrasın istemiyorum."

"İşinize yarıyordur umarım."

"Yaramaz olur mu? Keşke bütün gelenler sizin gibi olsa. Kimileri hiç konuşmaz. Araya bir duvar örüp öteki yana otururlar. Ne denli uğraşsak da ulaşamayız onlara. Bizim meslekte, hastanın katılımı olmazsa tedavi çoğu kez mümkün değildir. Oysa konuşanlar, ayırdına varmadan bazen öylesine önemli ipuçları verirler ki."

"Kanat sesleri gibi mi?"

"Bakın, kanat sesleri kuşkulandığınız gibi eşcinsel bir davranış belirtisi değil, aşırı bir duyarlılığın kanıtı bence. Kabına sığmayan bir sevgiyi anlatmak için kurulabilecek en iyi tümceydi o. Kahramanınızı sırf bu yüzden suçluyorsanız yazık. Haksızlık ediyorsunuz ona. Her neyse, devam edelim lütfen."

"Kaldığımız yerden mi?"

"Dilerseniz aradaki birkaç yılı atlayabiliriz. Anlatmaya, ilk ayrılıktan sonrası diye başladınız. Bunun nedenini öğrenebilir miyim?"

"Çünkü yıllar sonra, bir kez daha ayrıldıklarını romandan biliyorum. Yazdığım bölümlerden birinde, bu ayrılığa üstü kapalı bazı göndermeler var. Ama

açık söylemem gerekirse bunu öyle çok derinlemesine düşünmemiştim."

"Şimdi rica etsem, o ayrılığı da ayrıntılarıyla anlatabilir misiniz?"

"Elbette. Ayrıntıları severim ben. Üstelik bu benim işimin önemli bir parçası."

Gözlerimi, üzerine beyaz bulutlar serpiştirilmiş uçuk mavi duvar kâğıdının tavanla birleştiği çizgiye diktim ve yeniden anlatmaya başladım.

SON AYRILIKTAN ÖNCESİ

Ağustostu.

Üniversiteden yeni mezun olmuştuk. O, idealist bir makine mühendisi, bense çiçeği burnunda bir peyzaj mimarıydım artık. Geleceğimizle ilgili önemli kararlar vermeden önce, biraz dinlenmek düşüncesiyle gitmiştik o sakın kıyı kasabasına.

Geçirdiğimiz yoğun sınavların, uykusuz gecelerin ardından tembelliği kendimize hak olarak görüyor, bütün gün denize girip sıcak kumlarda miskin miskin yatıyorduk.

Şımarıklığın sınırlarındaki bir coşkuyla bu huzur dolu tatilin tadını çıkarırken, birkaç gün sonra yapacağım iki telefon görüşmesiyle bütün yaşamımın alt-üst olacağından habersizdim.

İlk telefon annemden geldi.

Kahvaltıdan henüz kalkmış, deniz kenarına inmeye hazırlanıyorduk. Önemli bir şey olmadıkça aramazdı annem. Telaşlanmışım. Tatilimiz, pansiyon ve havalarla ilgili sorularını, beni arayışının asıl

nedenini öğrenebilmek için olabildiğince kısa ve çabuk yanıtlarla geçiştiriyordum.

Uyuşuk bir kara sinek amaçsız, yapış yapış dolaşıp duruyordu çevremde. Almacı sıkan elim ter içinde kalmıştı. Merakım giderek artıyordu.

Sonunda annem, tonunu hiçbir duygunun değiştiremediği dümdüz sesiyle, babamla boşanmak üzere mahkemeye başvurduklarını söyleyiverdi. Aslında yıllar önce aldıkları bir kararmış bu. Uzun zamandır aynı evde, ama ayrı yaşıyorlarmış zaten. Ne sık kavga ettiklerini anımsamıyor muymuşum? Çok hassas olduğumu bildikleri için, üniversiteyi bitirinceye dek yasal işlemlere kalkışmamışlar. Bu ayrılık, derslerimi olumsuz yönde etkileyebilirmiş. Hem ayrıca, onları anlayabilecek olgunluğa erişmem açısından da gerekiymiş bu süre. Üzülmemeliymişim. Görecekmişim, üçümüz de daha mutlu olacaktı böyle.

Almacı usulca telefonun yanındaki rehberin üzerine bıraktım. Küçük bölmeden çıkarken, annem kulaklığa konan kara sinekten habersiz, ayrılık kararlarının doğruluğunu savunan tümceler üretmeyi sürdürüyordu hâlâ.

Odaya döndüğümde hazırlanmış beni bekliyordu. Mayomu giydim, hemen çıktık. Rüzgârsızdı hava. Çok sıcak bir gün olacağı sabahın daha bu erken saatlerinden belliydi. Kumsala inince büyük bir şemsiye kiralayıp altına yerleştik.

İkimiz de konuşmuyorduk.

Havlusuna yüzüstü uzanmış önündeki kumlarla oynuyor, arada bir dönüp açıklama bekleyen meraklı gözlerle bana bakıyordu. Kötü bir haber aldığımı sessizliğimden sezmişti, ama ne olduğunu soramı-

yordu bir türlü. Annemin yaptığını yineleyerek onu huzursuz etmenin doğru olmadığına karar verdiğimde, gökyüzündeki tek bulut güneşin önünü kapatıverdi. İçim gibi karardı, gölgelendi kumsal. Kırık dökük, darmadağın tümcelerle olayı çabucak özetledim.

Annemle babamın boşanma kararı hiç şaşırtmadı onu. Anlattığım şeyleri önceden biliyordu sanki. Benim dışımda herkes bu evliliğin çoktan dağıldığının ayırdındaydı galiba. Sözlerim bitip gözlerim uzaklara dalınca yanıma geldi. Kolunu omzuma dolayıp

"Üzülme be ortak," dedi. "Bu yaştan sonra zaten annenlerin dizi dibinde oturacak değildin ya. Nasıl olsa dönüşte iş bulup çalışmayacak mıyız? Bir ev tutar birlikte yaşarız bundan böyle. Ne dersin?"

Bulut güneşin önünden çekildi. Özgür kalan güneşle yeniden aydınlandı, ısındı içim.

O gece, kıyıdaki balık lokantasında rakı içip hayaller kurduk keyifle. Terası evin kendinden büyük bir çatı katı tutacaktık. Ben şöminesi de olsun istiyordum. Günün birinde bir yazlık ev alırlarsa oraya götürmek üzere apartmanın deposunda beklettikleri eski bir çamaşır makineleri varmış. Zerrin Teyze seve seve bize verirmiş onu. Yemekleri o yapacak, bulaşıkları yıkamaksa benim görevim olacaktı. Bir tek ütü sorununu nasıl halledeceğimizi bilmiyorduk. Yazın terasta partiler verecektik konuklarımıza, kışın şömine başında devam edecekti âlemlerimiz.

Gecenin geç saatlerine dek içtikten sonra pansiyona döndük. İçkiden mi, mutluluktan mı sarhoş olduğumun ayırdında değildim. Uykuya daldığımda gün neredeyse ağarmak üzereydi.

Öğlene doğru, kapıdaki telaşlı vuruş sesleriyle uyandım. Ankara'dan telefonumuz varmış yine. Annem olduğundan öylesine emindim ki, onu uyandırmadan kapıyı çekip çıktım.

Oysa bu kez Zerrin Teyze'ydi arayan. Gururlu bir annenin coşku dolu sesiyle oğlunun New York'taki bir üniversiteye yaptığı master başvurusunun kabul edildiğini bildiriyordu. Kabul mektubu bu sabah gelmiş. İstersem, müjdeyi ben verebilirdim ona. Donup kaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak konuşmayı tamamlayıp kapattım telefonu.

Amerika'da master yapmak için bir üniversiteye başvurduğundan hiç söz etmemişti bana. Gizlemişti. Sonra da oturup sahte hayaller kurmuş, eğlenmişti benimle. Kapıyı özellikle gürültüyle açıp odaya girdim. Sıçrayarak uyandı.

"Kutlarım," dedim. "Başvurun kabul edilmiş. Eski çamaşır makinenizi New York'a götürürsün artık."

Yatağın ortasına oturmuş şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Dışavuramadığı sevinci, patlama zamanı geçen bir saatli bomba gibi kalakalmıştı içinde.

Onu öylece bırakıp deniz kenarına indim. Aptal yerine konmuş, çok kırılmışım. Çocuk olsak hemen küserdim ona. Oysa şimdi ne yapacağımı bilemiyor, arkadaşlığımızın bundan sonrasını düşünemiyordum. Bütün duyguların ayıplanmadan yakıştığı o yaşlarda ne rahatmışız meğer.

Kumsala geldiğinde iki şişe buz gibi bira vardı elinde. Yanıma oturdu. İçmeye başladık. Gizlememiş ki. Zamanı gelince söyleyecekmiş bana. Hem kabul edilmesi çok zayıf bir olasılıkmış zaten. Orta-

da henüz bir şey yokken boşu boşuna üzülmemi istememiş. Üniversiteden kesin yanıt alınca...

Sinirden gülmeye başladım. Çevremdekiler beni ne denli seviyor, düşünüyormuş da haberim yokmuş. Üzülmemem için herkes hep bir şeyler gizlemiş benden.

Savunmasını tamamlayınca sustu. Kendini aklamıştı aklınca. Affedildiğini zannediyordu. İlişkimize çektiğim o ince çizginin ayırdında bile değildi. Aramızda bazı şeylerin eskisi gibi olmayacağını zaman gösterecekti ona.

Soğuk sususlarla geçen akşam yemeğinden sonra odaya döndük. Yaşamımdaki en korkunç karabasanı o gece gördüm.

Düşümde, iskambil kâğıtlarını üst üste dizerek büyük bir piramit yapmaya çalışıyorum. Tam son iki kâğıdı yerleştirirken elimdeki sinek kızı kımıldamaya başlıyor. Anneme benzettiğim kartın üzerindeki simge gerçek bir sineğe dönüşüyor kısa sürede. Onu tanıyorum. Telefonun kulaklığına konan kara sinek bu. Duyduklarını ezberlemiş, iğrenç sesiyle annemin sözlerini yineliyor bana.

"Bütün ömrümü o mıymıntı babanla geçirecek değildim ya. Vızz... İlk görüşte sevdik birbirimizi. Bana kadın olduğumu anımsattı. Vızz... Elveda orgazm taklitleri. Vızz... vızz..."

Birden öteki elimde tuttuğum kâğıttaki maça papazının da, aslında babamın en yakın arkadaşlarından Çetin Amca olduğunu ayırımsıyorum. Sabırsızlanarak piramitin tepesinde birleştirilmeyi bekleyen kâğıtları avucumda buruşturuyorum öfkeyle. Sıkıttığım kâğıtlar jilete dönüşüp ellerimi parçalıyor.

Kanımın usulca boşaldığını duyumsuyorum. Piramit yerle bir oluyor.

Ter içinde uyandığımda tırnaklarım avuçlarıma gömülmüştü. Bütün bedenim alev alev yanıyor, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Gece sessiz, oda kapkaranlıktı. Delirmekten korkuyordum. Çabucak kalkıp onun yatağına gittim. Pikeyi açarak yanına uzandım. Varlığı huzur ve güç veriyordu bana. Ne olursa olsun onsuz kalamayacağımı anlamıştım.

Sözlerimin bu noktasında dönüp Ekrem Bey'e baktım. Gülümseyerek devam etmemi istiyordu.

Ekim başıydı.

Esenboğa Havaalanı'nın bekleme salonundaydık.

Bardaki yüksek taburelere yan yana oturmuş, uçağın kalkış saatini bekliyorduk.

İkimizdik ve yalnızdık yine.

Parmağım, önümdeki votka vişne kadehinin ağzında durmaksızın yuvarlaklar çiziyor,

Dikkat Kırılacak Eşya!

Dikkat Kırılacak Eşya!

zamana küçük bir delik açarak yıllar öncesine çekiyordu beni.

"İlk ayrıldığımız günü anımsıyor musun? Her şey nasıl da aynı."

"Bütün ayrılıklar birbirine benzer zaten."

"Haklısın. Geride kalan unutulur hep."

"Kırılır, küser hatta. Sonra da dayanamaz bir akşamüstü kaçır gelir."

"Ne maceraydı ama. O gece eve döndüğümde kırka çıkmıştı ateşim."

"Bak bu kez senden temelli kurtulmak için çok uzağa, dünyanın ta öbür ucuna gidiyorum."

"Uzak mı? Bunu sen söyleme bari. Amerika'nın da pembeye boyalı olduğunu unuttun mu yoksa?"

"İnanılmaz bir belleğin var senin. Arşiv gibisin vallahi. Haydi dostluğumuza içelim."

Dostluk için birleşen kadehlerimizin çınlaması, ayrılık zamanını duyuran uçuş anonsuna karıştı.

Gözlerimde biriken yaşları bu kez durduramadım.

Rol yapıp güçlü görünmeme gerek yoktu.

Onun yanında ağlamaktan çekinmiyordum artık.

Yanaklarımdaki yaşları elimle silip uzandığım deri kanepeden kalktım.

"Yazsaydım işte böyle ayırırdım onları."

"Etkileyici," dedi Ekrem Bey. "Hüzünlü. Keşke hiç ayrılmasalardı."

"Romanım başlayamazdı ki o zaman. Üç yıl sonra yeniden buluştuklarında birbirlerini tanıyamayacak kadar değişimleri için gerekliydi bu ayrılık. Biliyor musunuz, yazdığım bölümlerde bir şeyin eksikliğini duymuştum hep. Günlerce düşünmüş, ama ne olduğunu çıkaramamıştım bir türlü. Kahramanımın çocukluğu, geçmişiymiş bu eksiklik. Tamamlamaya çalıştığım yap-bozun en önemli parçasını buldum sayenizde. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Ben ne yaptım ki? Bütün bu öyküyü kurup anlatan siz değil misiniz?"

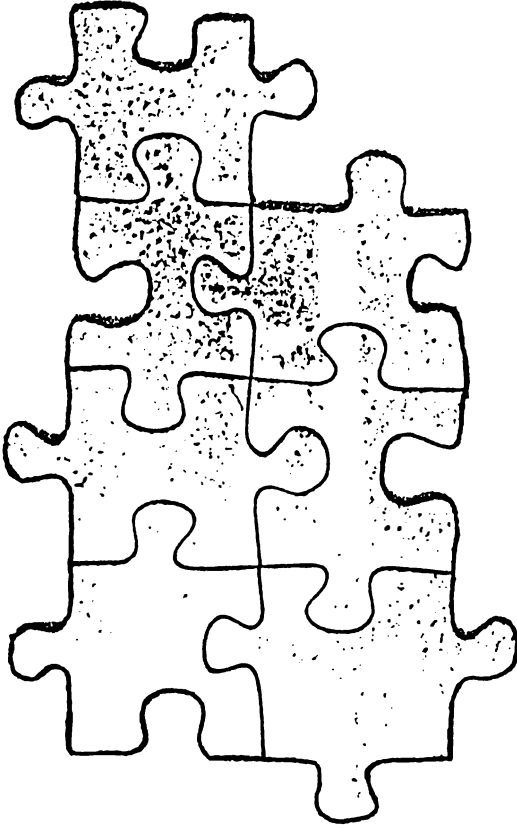
"Kahramanımın geçmişini araştırma fikrini siz verdiniz ama. Bana kalsa, dnn hiç düşünmeden salt bugünüyle yargılamayı srdrecekdim onu. Ne de olsa öykü alışkanlığı. Romana acemiyim henüz. Elinde kalan son sevgisini tutkuyla sahiplenilişini, arkadaşına olan aşırı dşknliğn nasıl da yanlış değerlendirmişim. Utanıyorum kendimden. Yine de, büsbütün geç olmadan onu anlayabildiğim için mutluyum. Bıraktığım yerden yazmayı srdrebilirim şimdi. Saç olun Ekrem Bey."

"Romanınızın sonunu öğrenebilmek için yayımlanmasını sabırsızlıkla bekleyeceğim. Bana imzalı bir kitap bırakırsınız değil mi?"

"ıkar çıkılmaz getireceğim. Söz."

Ekrem Bey'le vedalaşıp ayrıldım.

Romanımın, psikolog gözetiminde tasarlanmış yeni bölümüyle kaldırımındaki kalabalığın arasına karışırken, camlarda akşamüstü yangınları henüz başlıyordu.

BİR ÖYKÜNÜN ÖYKÜSÜ
veya
BİR İNTİHARIN
PROVASI

Ilık bir bahar gecesi idi.

Uzun zamandır içimde demlenen yeni öykümle baş başa yürüyüşe çıkmıştık. Sokaklar bomboştu. Derin bir uykudaydı kent.

Kendimi hiç durmadan konuşan öyküme teslim etmiş peşi sıra sürükleniyordum. Yola çıkarken fısıldadığı 'İnsan, yaşamını temize çekebilir mi?' sorusu, her adımda biraz daha büyüyerek beynimde yankılanan bir çığlığa dönüşmüştü.

İnsan, Yaşamını Temize Çekebilir mi?

Bir iç hesaplaşmayı çağırıyordu soru. Yanıtı ise, müsveddeye benzettiği düzensiz geçmişinden pişmanlık duyan ve hatalarını ayıklayıp yoluna öyle devam etmek isteyen birinde gizli olmalıydı.

Çenesi düşmüştü öykümün. Söz hakkı tanımıyor, ürettiği fikirlerle dilediği yöne çekerek planlamadığım yerlerde dolaştırıyordu beni.

Gezintimiz botanik bahçesinde sona erdiğinde tek bir adım daha atacak gücüm kalmamıştı. Banklardan birine oturduk. Öyküm de yorulmuş olmalıydı, konuşmuyordu artık. Ortalık iyice sessizleşmişti.

Yazmayı tasarladığım öykünün birikmiş ayrıntılarını gözden geçirip kopuk olayları çarpıcı bir biçimde nasıl birleştireceğimi düşünürken birinin bana seslendiğini duydum.

Yüksekten, arkamdaki kuleden geliyordu ses. Başımı kaldırıp yukarıya baktığımda gözlerime inanamadım.

New York'taki Özgürlük Anıtı, olanca heybetiyle tam tepemde, Atakule'nin yerinde duruyordu. Yıldız dolu lacivert gökyüzüne uzattığı meşalesiyle muhteşem bir görüntüsü vardı.

Biraz geriye çekilip onu dikkatle incelediğimde dudaklarının belli belirsiz kımıldadığını ayırımsadım. Özgürlük Anıtı'ydı seslenen. Kenti uyandırmaktan ürküyormuş gibi fısıltıyla konuşarak yanına çağırıyordu beni.

"Lütfen yukarıya gelir misiniz? Asansörler tacımın içindeki seyir terasına kadar ulaşıyor. Size vereceğim çok önemli belgeler var."

Ağaçların arasındaki kestirme patikayı izleyerek anıta doğru ilerlemeye başladım. Merakım her adımda büyüyordu. Özgürlük Anıtı'nın bana vereceği önemli belgeler ne olabilirdi?

Asansörlerin bulunduğu hole, Cinnah ile Çankaya Caddelerinin kesiştiği kavşaktan giriliyordu. Zaman geçirmeden, seyir terasına çıkan iki asansörden kapısı açık olana bindim. Hemen harekete geçen kabin, beni gerçeklerden koparıp başka bir boyuta taşıyordu sanki.

Seyir terasına ulaştığımda heyecanım iyice artmıştı.

Özgürlük Anıtı'nın tacında olduğuma bir türlü inanamıyordum. Yıldızlar, uzansam dokunabilecekmişim gibi yakınımdaydılar.

"Hoş geldiniz," diye konuşmaya başladı Özgürlük Anıtı. Sesi sıcak ve sokulgandı.

"İzin verirseniz hemen konuya girmek istiyorum. Dün sabah siz yaşlarda bir genç çıktı buraya. Düşünceli bir hali vardı. Alnını cama dayayıp dalgın dalgın kenti seyretti bütün gün. Arada bir elinde tuttuğu karmakarışık yazılarla dolu kâğıtlara bakıyor, ardından yine uzaklara dalıp gidiyordu. Akşam üzeri kâğıtlardan birine aceleyle birkaç satır karaladıktan sonra pencereyi açarak boşluğa bıraktı kendini. Her şey öylesine çabuk olup bitti ki, terasta bulunanlar ancak keskin birer çığlık atacak zaman bulabildiler. Arkasından aşağıya baktığımda havada uçuşan kâğıtlardan başka bir şey göremedim. Yakalayabildiklerim şu anda sol elimde duruyor. Akşam rüzgârına kapılıp giden oldu mu, bilmiyorum. İşte bu kâğıtları vermek için çağırdım sizi. Belki, düzensiz, üstelik sıraları da karışmış yazıları okuyup onlardan bir anlam çıkara-bilirsiniz."

Şaşkınlığım büsbütün artmıştı. Güçlkle konuşuyordum.

"Ben sol elinizde tuttuğunuz şeyin Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi olduğunu sanıyordum."

"Elime tutuşturulmuş içi boş bakır bir levhadır o. Yalnızca bir simge."

"Unutmayın, siz de bir simgesiniz. Özgürlük gibi çok yüce bir kavramın simgesi hem de. Ne kadar şanslı olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Evet, özgürlük gerçekten dünyanın en güzel şeyi. Bunu yadsıyamam. Ama bu adın, ayaklarına beton dökülmüş birine verilmesi çelişki değil mi sizce?"

"Hiç böyle düşünmemiştim. Haklısınız."

Bilge bir kişiliği vardı Özgürlük Anıtı'nın. Sevmiştim onu.

"Ne dersiniz, yazıları okumayı kabul ediyor musunuz?"

Yeni aldığım uzak gözlüğümü takıp camın kenarına yaklaştım.

Sevgili Ankara aşağıda uslu bir bebek gibi mışıl mışıl uyuyor, kimbilir, düş bile görüyordu belki.

Anıtın sol eline bakınca, levhadaki Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi yazısının başına bir T harfinin eklendiğini, ilk sözcüğün sonundaki K ve A harflerinin ise karalanmış olduğunu gördüm.

Nasıl bir geceydi bu? Gördüğüm, duyduğum her şey yeni bir şaşkınlığa sürüklüyordu beni.

"Yazıları okumak için sabırsızlanıyorum. Lütfen kâğıtları bana verir misiniz?"

Kolunu cama yaklaştırdı Özgürlük Anıtı. Pencereyi açıp geceyle birlikte kâğıtları içeriye aldım.

Karmakarışık, özensiz bir yazıyla doldurulmuştu kâğıtlar.

Üstlerine yıldız kokusu sinmişti. Okumaya başladım.

Ortaokuldaki ilk günüm.

Tavanları çok yüksek bir sınıfta Türkçeci Cavidan Hanım'ın uygun gördüğü sıralarda oturuyoruz.

Herkes birbirine yabancı henüz.

Ben pencere kenarındaki sıranın ortalarındaym ve camları yarıya kadar beyaza boyatan okul idaresinden nefret ediyorum.

İkinci ders boş geçiyor.

Öteki çocukların meraklı bakışları arasında, kalem tıraşından söktüğüm bıçakla boyayı kazıyarak camda küçük bir dikiz deliği açıyorum kendime.

Son dersimiz din bilgisi. Bana, sokak aralarında kafaları gövdelerinden ayrıldıktan sonra kanlar içinde ve hâlâ titrerken ağaca asılarak derileri yüzülen bütün koyunların katili gibi görünen Aysel Öğretmen, sınıfa girer girmez yerlerimizi değiştiriyor.

Öbür derslerdeki düzenimize karışamazmış, ama kendi dersinde kızlar ve erkekler ayrı oturacaktı.

'Nefret Ettiklerim' listesine katil Aysel ve dersini de ekliyorum hemen.

Anlattıklarını dinlemiyorum bile. Kırk dakikanın sonunda aklımda yalnızca din bilgisinin seçmeli bir ders olduğu kalıyor. Önümüzdeki haftaya kadar karar verip velimizden imzalı bir kâğıt getirecektik.

Seçimimi yapıyor ve o akşam yemekte aileme kararımı açıklıyorum.

Ben, din bilgisinde Hristiyanlığı öğreneceğim.

Babamın gözlerinden yaşlar boşalarak doludizgin güldüğünü ilk kez görüyorum.

Ertesi hafta okula götürdüğüm yazıyla katil Aysel'den ve dersinden kurtuluyorum. Özgürlüğe açılan dikiz deliğimden yıl sonuna dek beni kimse ayıramıyor.

Okuduğum yazı ilgimi çekmişti.

Hiç zaman yitirmeden bir yenisine geçtim. Sayfa-
nın ortasındaki kısa not şöyleydi:

*Sekiz aydır aynı odayı paylaştığım Bob okuldan ay-
rıldı.*

*Kendi isteğiyle değil, uyuşturucu kullanıyor diye at-
tılar onu.*

Bu, bana karşı da bir uyarı aslında.

Bundan sonra daha dikkatli olmalıyım.

Üstlerinde tarih bulunmayan bu kâğıtları, hepsini okumadan sıraya dizme şansım yoktu. Müsveddeye benzettiğim yazıları birbiri ardına soluksuz okumaya başladım.

Ailem para göndermiyor artık.

Olsun.

Çalışarak para, parayla da uyuşturucu bulabilirim.

Zazi... elbette Zazi...

Tek dostumdan bir mektup aldım.

*Ona hiç yazmamış olmama karşın yine de kırgın
değildi bana.*

Sitemsiz, sıcacık satırlara yüklemişti sevgisini.

*Mektubun sonuna Chris de Burgh'un bir şarkısının
sözlerini eklemiş. Sıkıntım içine doğmuş olmalı.*

Fırtınada ve yağmurda

Benim için her zaman iyi bir dosttun.

Kendini New York karlarında

Kaybolmuş duyumsarsan şimdi

Al yüreğini avucuna

Beni düşün.

Dostum, 'hiç uyumayan kent'e kar yağmadı henüz.

Yüreğim mi?

O zaten her an avucumda.

Dergiyi, Türkiye'ye dönüş hazırlığı yaparken eşyalarımın arasında buldum.

Aylar öncesinin tarihini taşıyordu.

O günden sonra ne çok şey değişmişti yaşamımda.

Fotoğraflara bakanlar için ben hâlâ Müslümandım.

Bob ve bir arkadaşıyla beraber 'Bungee Jumping' izlemeye gittik. Televizyonda birkaç kez görmüş ve esnek bir halata bağlanılarak yapılan bu atlayışların tam bana göre olduğuna karar vermiştim.

Gerçi daha önce paraşütle atlamıştım, ama Banji çok farklıydı. Yere çarpmak üzereyken esnek halatla geri çekiliyor ve durana kadar boşlukta yaylanıyordu insan. Hatta atlayış sırasında, ellerini aşağıda akıp giden nehrin sularına değdirenler bile vardı.

Bağlanıp atladıkları köprüyle nehir arasında gidip gelirken bu çılgın insanlar ne düşünüyorlardı acaba?

Bob'a göre delilikti Banji.

Arkadaşı Martin ise bir tür spor olduğunu söylüyordu.

Ben, bu atlayışa intihar provası diyordum.

Virajlı bir orman yolunda ilerlerken, kişinin kendi yaşamına son verme hakkı üzerine konuştuk bir süre. Ötenaziyi tartıştık.

İntihara da üç ayrı açıdan bakıyorduk. Bob, intiharın ucuz bir kaçış olduğunu düşünüyordu. Martin'e göre intihar edenler zayıf insanlarken, ben tam tersine, onların cesur ve güçlü olduklarını savunuyordum.

'Avuç dolusu ilacı yuttuktan sonra pişmanlık duyup telefonla veya komşu kapısına dayanarak yardım dilenmenin cesaret neresinde?' diye sordu Martin.

Haklıydı galiba. Gazla, jiletle, ilaçla girişilen her intihar son anda bir geri dönüş şansı taşıyordu. Kişi kendini kurtarabileceği gibi, iş işten geçmeden bir başkası tarafından da rastlantıyla kurtarılabilirdi.

Dönüşü olmayan ve yaşamla ölüm arasındaki o gizemli geçişin en uzun yaşandığı tek intihar biçimi yüksek bir yerden atlamaktı.

İnsan, boşluğa atladığı an pişman olsa bile yapabileceği hiçbir şey yoktu artık.

Tutunamazdı, tutulamazdı.

Banji atlayışlarının yapıldığı köprüye ulaştığımızda güneş tam tepedeydi. Arabadan inip hızla akan nehrin kenarındaki kalabalığa karıştık. Köprünün üzerinde, az sonra atlayacak olan birinin son hazırlıkları yapıyordu. Bob ve Martin'den ayrılıp atlayışı en iyi görebileceğim noktaya yürüdüm.

Atlayıcı köprüünün kenarına gelince sessizleşti ortaklık. Ellerini balıklama atlarmış gibi öne doğru uzatıp boşluğa bırakıverdi kendini. Kalabalık, hayret, korku, hatta kıskançlık dolu bir uğultuyla hareketlendi. Çakılacakmış gibi hızla nehre yaklaşan genç adam suya birkaç metre kala durdu. Düşüşüne eş bir hızla geri yükseldi.

Banji atlayışını denemeye o anda karar verdim ve esnek halatın ucundaki gidiş-gelişlerin durmasını beklemeden köprüye koşmaya başladım. Ortasına ulaştığımda atlayışı yapan genç adamı köprüye çekmiş, bağlarını çözüyorlardı.

Yaklaştım. Başındaki boneyi çıkardığında atlayıcının bir erkek değil, siyah saçlı bir kadın olduğunu gördüm. Işıl ışıldı gözleri. Birbirimizi, anlamını çok az insanın kavrayabileceği bir gülümseyişle selamladık.

Önce, oldukça kapsamlı bir sağlık kontrolünden geçtim. Ölçüldüm, tartıldım. Ardından, atlayışı kendi arzumla yaptığımı belirten bir kâğıt imzaladım.

Köprüünün kenarında esnek halatla bağlanırken, kalabalığın arasında Bob ve Martin'i bulmaya çalıştım. Göremedim.

Derin bir nefes aldım. Neden bilmem, çilek reçelli bir çöreğin taze kokusu doldu burnuma.

Boşluğa atladım.

Köprü yaşamdı. Nehirse ölüm.

Birden, ikisinin arasında gidip gelen bir yoyo gibi hissettim kendimi.

Aradığım yanıtı bulmuştum.

*İngilizcemin iyi olduğunu düşünüyordum.
Bugün yeni bir şey öğrenip oldukça şaşırdım.
Adım, 'teymır' olarak telaffuz ediliyor ve terbiyeci
anlamına geliyormuş.
Ben ve terbiye*

'The Snows of New York'u bulup dinledim. Gerçekten çok etkileyici bir şarkı. Sanki bizim için yazılmış.

Özgürlük Anıtı'nın uçaktan çektiğim bir resmi vardı. Bulutlardan oluşan bir denizin ortasındaydı anıt. Arkasına aynı şarkıdan başka bir bölüm yazıp yanıt yerine gönderdim.

Dostum;

Tutunamayanlar vardır,

Asla kazanamayacak olanlar.

Bir de, sen ve ben gibi.

İnançları için savaşanlar.

*Varlarını, yoklarını ortaya koyup okumam için
yollamışlar beni buraya.*

*Çektikleri sıkıntıyı bilmiyor muymuşum ki, böyle
sorumsuzca davranabiliyormuşum.*

*Böyle giderse para göndermeyi kesecekmiş babam.
Biraz burnum sürtünsünmüş.*

Bir pisliğim ben.

Sorumsuz davranışlarıyla sevenlerini üzen, zarar veren bir pislik.

Dostumdu o.

Beni gerçekten seven, olduğum gibi kabullenen tek kişiydi belki de.

Aldattım onu. Yaraladım.

Yokluğumda kurduğu huzur dolu dünyasına girdim ve paramparça ettim.

Kendimden tiksiniyorum.

Zazi ile bir arkadaşımın havuz kenarındaki doğum günü partisinde karşılaştım.

Önce, altına gizlendiği renkli şemsiyesi dikkatimi çekti, sonra her an üzerimde yakaladığım makyajlı gözleri.

Havuzdan çıkarken yanıma sokulup kendini tanıttı.

Fransızdı Zazi. Eşcinsel bir fotoğraf sanatçısıydı. Çalıştığı kadın dergisi için çınlıplak poz vermemi istiyordu benden.

"İşte telefon numaram. Hemen karar verme. Düşün biraz. Bu işten iyi para kazanabilirsin."

Ürpererek hırkamın önünü ilikledim.

Hafif bir rüzgâr çıkmış, hava serinlemişti. Uzaklardan taze bir yağmur kokusu geliyordu.

Başımı kaldırıp usulca aydınlanan gökyüzüne baktım.

Atakule'nin çevresi bulutsuzdu.

Rüzgâra kapılmış küçük kâğıt parçasını işte tam bu sırada gördüm.

Havada dönüp duruyor, uçup gitmekle yere inmek arasında karar veremiyordu bir türlü.

Ak bir güvercine benzeyen kâğıt birkaç kez yükselip alçaldıktan sonra süzülerek kucağıma düştü.

Aceleyle karalanmış üç satır vardı üzerinde.

Yazıyı görür görmez tanıdım.

Yaşam temize çekilemiyor.

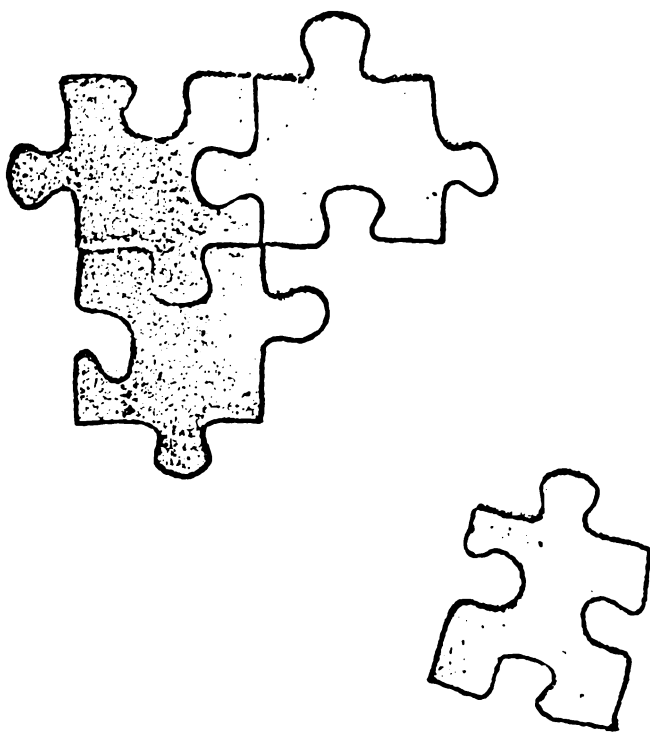
Bir tek ölüm her şeyin üstünü örtebilir.

Yalnız ölüm.

Banktan kalktım.

Yeni günü karşılayan kuşların telaşlı sesleri arasında parktan çıkıp buruk bir sevinçle eve doğru yürüdüm.

Öykü bitmişti.

SARIYA BOYALI İHANET

"Aramızdaki her şey bitti.
Başkasıyla yatmış.
Terk ettim onu.
Sarı saçlarımla özgürüm artık."

Kendi kendime konuşuyormuşum.
Nasıl da uyduruyorlar.
Deli miyim ben, niçin böyle bir şey yapayım.
Sizden haberleri yok tabii.
Sizinle konuştuğumu, beni dinlediğinizi bilmi-
yorlar.

Onlara ne zaten.
Bu tamamen ikimizin arasındaki bir sorun değil
mi?

Hem ne demişler, insanlar konuşa konuşa
Biliyor musunuz, sokakta sizinle konuşarak yü-
rürken herkes bana bakıyor.

Saygısızlar.
Daha da saygısız olanları birbirlerini dürterek gü-
lüşüyor hatta.

Aldırmıyorum ki...
Siz dinledikten sonra.
Değil mi ama?

Bir hamamın kapısında sabaha dek titreyerek
beklemenin ne demek olduğunu anlayamaz onlar.

İhanetin ilacını bilmezler.
Bunu yalnız siz anlarsınız.
Siz beni anlamak zorundasınız.

Titriyordum.
İçim, dışım, her yanımda titriyordu.
Hamamın demir kapısının önünde donarak ölmekten korkuyordum.
Yok, ölmek değildi beni korkutan.
Böyle pis ölmek istemiyordum.
Böyle pis ölemezdim.
Yıkanmalıydım önce.
Kaynar kaynar, köpük köpük.
Bayılmışım.

Buzlucamla çevrili küçük bir bölmede açtım gözlerimi.

Dar, deri kaplı bir yatakta sırtüstü yatıyordum.
İriyari iki kadın vardı yanımda.
Beni onlar bulmuş.
İçeriye taşıyıp buraya yatırmışlar.
Göğüsleri kafam kadar olanı sordu;
Ne arıyormuşum kapının önünde?
Öyle kısacık, birkaç sözcükle yanıtlayamazdım.
Anlatılacaksa, en başından anlatılmalıydı her şey.
Nerede tanıştık,
Nasıl evlendik,
Neden bitti.....
Sustum.
Anlatmadım.
Onlara ne ki?
"Özgürüm," dedim yalnızca.
"Onu terk ettim."

Başkasıyla yatmış.
Yıkayın beni.
Güzelce keseleyin.
Biliyor musunuz, sonra da saçlarımı sarıya boyatacağım."

Dişsiz olan;
Çattık, dedi. *Sabah sabah... Haydi soyun bakalım.*

Çabucak soyundum.

Mermer bir merdivenden aşağıya indik birlikte.

Biraz yatmamı söylediler.

Göbektaşı ve su ısınmamış daha.

Bekledim.

Su iyice ısınmalıydı.

Ova ova, bastıra bastıra keselemeliydiler beni.

Başka türlü çıkmazdı bu pislik.

Ancak o zaman ondan tamamen kurtulabilirdim.

"Başkasıyla yatmış.

Her şey bitti.

Terk ettim onu.

Özgürüm artık."

Göbektaşı ısındıkça terledim.

Eriyordum sanki.

Hamamın içi de buharla dolmaya başlamıştı.

Musalla taşı gibi mermer bir yükseltinin üzerine çıkardılar beni.

Köpüklü su dolu plastik bir leğenle yanıma geldi dişsizi.

Sudan, hoş kokulu dumanlar yükseliyordu.

Keselerini boks eldiveni gibi giydiler iri ellerine.

Çekip aldılar peştemalımı.

Biri bacaklarımı, öteki kollarımı tuttu.

Ovmaya başladılar.

"Bastırın iyice bastırın.

Onunla yatmış.
Öpüşmüşler midir?
Nasıl yapmışlardır acaba?
Ne dersiniz?

Bastırın.

Daha çok, daha sıkı..."

Deli misin sen kadın, diye bağırdı göğüsleri kafam
kadar olanı.

Neredeyse derini yüzeceğiz.

"Ama yatmış onunla.

Anlamıyor musunuz?

Yatmış."

Sesim hamamın içinde bir çığlık olup yankılandı.

Bu pislik tenimden kazınmadıkça, ondan tamamen nasıl kurtulabilirdim?

Bir saate yakın keselediler beni.

Sonra bıraktılar.

Bütün gün benimle uğraşamazlarmış.

Oysa pistim hâlâ.

Boynumdaki, göğüslerimdeki, bacaklarımdaki izleri görmüyorlar mıydı?

Beceriksizler.

Sabunları kötüydü bunların.

Suları soğuktu.

Güçsüzdüler.

Marangoza git, dedi dişsizi. *Zımpara lazım sana.*

Öteki, kafam kadar olan memelerini hoplata hoplata güldü.

Çabucak giyinip çıktım.

Dışarısı buz gibiydi.

Kalabalığa karıştım.

"Özgürüm ben.

Şimdi de gidip saçlarımı boyatacağım.

Sarıya.

Görsün bakalım.

Onunla yatmış.

İğrenç.

Artık yok.

Terk ettim onu.

Özgürüm."

Karnım acıkmıştı.

Yolumun üzerindeki bir pastaneye girdim.

Taze poğaça kokuyordu içerisi.

Ayna kaplı duvara bitişik masaya oturdum.

Aynadaki görüntümü izledim bir süre.

Yüzüm kıpkırmızıydı.

"Sarı saç çok yakışacak bana.

Eminim.

Orospu gibi de olmayacağım."

Estağfurullah, dedi garson.

Ne alırdınız?

"Poğaça," dedim.

"Sıcak olsun ama.

Yoksa istemem.

Su soğuktu.

Temizleyemediler beni.

Bakın şu izleri görüyor musunuz?

Onlardan kurtulmalıyım."

Garson, kazağımın çekerek genişlettiğim yakasından içime düşecekti neredeyse.

Ağzının suyu göğsüme damladı.

"Özgürüm artık.

Onu terk ettim.

Bitti.

Başkasıyla yatmış."

Anladım anlamında başını salladı garson hiçbir şey anlamadan.

Ellerini başının iki yanına kaldırıp parmaklarını açtıktan sonra;

Geyik meselesi desene, dedi.

Çiviyle sökmeliymişim çiviye.

İhanetin ilacı ihanetmiş.

Başka türlü çıkmazmış bu leke.

Garip bir içtenlik vardı sesinde.

Ona inandım.

Sandalyeyi çekip yanıma oturdu.

Ellerini bacaklarımda dolaştırırken,

Senin gibi kadına yapılır mı bu be, dedi.

Gençsin, güzelsin. Valla bir de platin sarısına boyattın mı saçlarını...

Tezgâhın arkasından girilen küçük bir odaya geçtik.

Kapıyı kilitledi.

Garson haklıydı galiba.

İhanetin ilacı ihanetti.

Üzerimden bir yük kalkmıştı sanki.

Hafiflemiştim.

Aynı sokaktaki kuaför salonuna girdiğimde, poğaçanın kokusu sinmiş saçlarım darmadağın idi.

"Çabuk boyayın saçlarımı.

Platin sarısı istiyorum," dedim.

"Kocama kalsa, orospu gibi olurmuşum.

Kendine baksın o.

Hem artık karışamaz ki bana.

Özgürüm ben."

Madem özgürsünüz, siz istedikten sonra fıstık yeşiline bile boyarız, dedi, gömleğinin açık yakasından kıl- lar fışkıran kuaför.

Koltuğa oturdum.

Aynadan, saçlarımın arasında gezinen ellerini izlerken, küçük parmağına taktığı altın yüzüğün iri taşı yanıp yanıp sönüyordu.

"Düğünümüzde bana da böyle bir yüzük takmıştı kayınvalidem.

Kocam sinirlenmişti.

Onun düğüne bile gelmesini istememişti zaten.

Babasını aldattığı için annesinden nefret ediyordu.

Suzan Hanım, Çetin Bey'le evli şimdi.

Mutlular.

Kayınvalidemi belki de bana benzediği için hep sevdim.

Yüzü değil canım, huyu benziyor bana.

O da sonradan olma sarışınlardan.

Ben daha güzel olacağım ama.

Hele şu saçımın boyası bir tamamlansın...

Yakışacak biliyorum.

Hem garson da öyle söylemedi mi?

Yatmış onunla.

Bu yüzden terk ettim kocamı.

Bitti.

Özgürüm artık."

Kadınlardan biri,

Deli mi ayol bu, diye sordu. Kendi kendine konuşuyor. Kocasına sahip çıkamadıysa bize ne bundan?

Manikürcü kız bilmiş bilmiş yanıtladı onu,

Son zamların ardından bunun gibiler çoğaldı abla.

Üzerime bile alınmadım.

Kendi kendime konuşmuyordum ki ben.

Siz vardınız.

Kuaförden çıktım.

Öğlendi.

En kalabalık saat idi Kızılay'ın.

Platin sarısı saçlarımla akıp giden insan seline karıştım.

"Aramızdaki her şey bitti.

Başkasıyla yatmış.

Terk ettim onu.

Sarı saçlarımla özgürüm artık."

Beni anlıyorsunuz değil mi?

Anlıyorsunuz.

Anladınız.

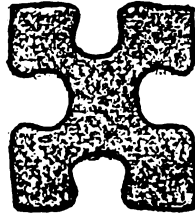
Beni anlamak zorundaydınız.

Sizden son bir ricam olacak.

On yedinci sayfada açtığınız şu parantezi de kapatın artık.

Bakın cereyan yapıyor.

Sayenizde üşüteceğim.

YÜZLEŞME

Hiçbir yap-boz parçası bir başkasının yerine uymaz.
Bu parça ise kuraldışıdır ve iki ayrı yerde kullanılabilir.

"Kendimi yalnız bırakmamak için bütün gece aynanın karşısında oturdum."

Cesare Pavese

Seyhan'a,

Terası evin kendinden büyük bir çatı katı.

Şömineli üstelik.

Duvarlarda; önceki kiracıdan kalma izler, indirilmiş resimlerin isten çerçeveleri, anı yorgunu eğri çiviler.

Bir kat boyayla örtülür hepsi. Terk edilmişliğin hüznü silinir.

Ev ve o, birlikte yeni bir yaşama başlayabilirler.

Mektup taşındıktan bir ay sonra geldi.

Yeni evine gönderilen ilk mektuptu bu. Belki beklediği idi.

Posta kutusunu açıp zarfı heyecanla aldı. Pulu yoktu. Kutuya elden bırakılmıştı zarf.

Üzerini okuyunca içindeki coşku sönüverdi birden. Kendine değildi.

Ev sahibini arayarak eski kiracının yeni adresini sordu. Başka bir kente taşınmış ve adres bırakmamıştı giderken. Soyadından bir akrabasına ulaşmayı denedi. Telefon kayıtlarında bulduğu Selami Bey'in, eski kiracıyla bir yakınlığı yoktu. Durducan soyadı bütünyle rastlantısaldı.

Sonunda mektubu açıp okumaya ve önemine göre araştırmasını sürdürmeye karar verdi.

Öyle ya, belki sıradan bir kutlama, bir reklam ya da ucuzluk duyurusuydu yalnızca. Hatta, bilmem kaç adet çoğaltılıp gönderilmezse zinciri koparan kişiye uğursuzluk getireceği tehdidini taşıyan, ne ki, fotokopicilere kazanç sağlamanın ötesinde bir doğruluğu bulunmayan o saçma mektuplardan bile olabilirdi.

Zarfı yırttı.

Kayık şeklinde katlanmış bir kâğıt çıktı içinden. Kâğıdı dikkatlice açarak düzeltti ve okumaya başladı.

Eski kiracının özel yaşamına attığı ilk adımdı bu.

Can'ım,

Bugün öğlene kadar izinliydim. Her sabahki alışkanlıkla erkenden uyanınca kahvemi alıp televizyonun karşısına oturdum.

Konuşurken sürekli gülümseyen bir kadın, üç küçük çocuğa kare şeklindeki bir kâğıttan nasıl kayık yapılacağını öğretiyordu. Çocuklar özenle, mikrofonda büyüyen hışırtılarla katlıyorlardı önlerindeki renkli kâğıtları.

Ekrandan kahve fincanıma kaydı bakışlarım.

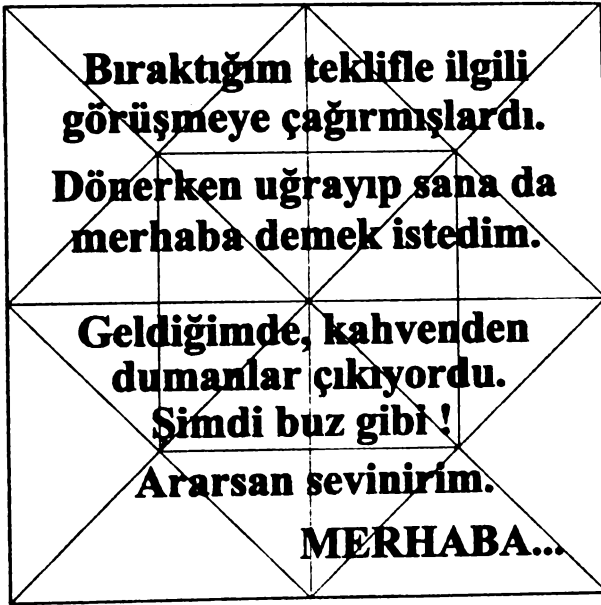
Seni anımsadım.

Toplantı salonundan çıktığımda sinirden her tarafım titriyordu. Bir rezervasyon karışıklığı yüzünden haksız yere suçlanmış, hatanın benden değil, tatil köyü resepsiyonundaki görevliden kaynaklandığını patrona kanıtlayana dek epey ter dökmüştüm.

Kahvemde yüzen kayığı işte bu sinirle masama döndüğüm zaman gördüm. Yumuşamış kâğıdı fincandan çıkarıp merakla açtım.

Islanan mürekkep dağılmış, harfler gittikçe açılan mavilerle birbirine girmişti.

İlginç notu yüzüme yayılan bir gülümseyişle okudum.

Telefona uzanırken toplantıda yaşadığım olayı unutmıştım bile. Keyifli bir 'alo'nun hemen ardından, aramakla seni dünyanın en mutlu insanı yaptığımı söyledin bana. Oysa buna hiç gerek yoktu. Sesindeki coşku bütün duygularını ele veriyordu zaten.

İş çıkışı bir şeyler yapmayı önerdin. İkiletmeden kabul ettim. Şimdi düşünüyorum da, biraz nazlanmalı mıydım acaba?

Kuğulupark'taki çay bahçesinde buluştuğumuz o serin akşamüstünü bugün gibi anımsıyorum. Üşümüştüm hani. Gri-kırmızı baklava dilimi desenli kaşağını çıkarıp bana vermiştin.

Ben çayımı içerken, sen çabuk çabuk konuşuyor, geçmişini bir an önce anlatabilmek için şimdinle yarışıyordun. Tanıdığım öteki insanlardan çok farklıydın. Camdan yapılmıştın sanki. Tanışalı henüz çok kısa bir süre olmasına karşın yüreğini masanın üzerine koyuvermiştin.

İnşaat mühendisiydin. Alüminyumculukla uğraşıyordun ve bu heyecansız, tekdüze iş zevk vermiyordu sana. Yaşamın şaşırtıcılığını seviyordun sen. Her sabah başka birisi olarak uyanmak, evden çıkınca işine değil, yeni bir yaşama doğru yürümek istiyordun.

Tıraş olurken oynadığın bir hayal oyunundan söz etmiştin bana. Ayna karşısında farklı kimlikler yaratıyordun kendine ve onları sorgulayarak tanımaya çalışıyordun. Yüzleşme adını verdiğin bu oyuna doyamadığın için de elinden geldiğince ağırdan alıp keyfini çıkartarak oluyordun tıraşını.

İşhanının asansöründe kaldığımız o güne de böyle başlamış olmalısın. İki kat üstümüzdeki inşaat şirketine teklif vermeye gelmiştin. Yukarıya çıkarken sekizinci katta takılmıştı kabin. Baş başa kaldığımız o

birkaç dakikalık sürede işyerimle ilgili sorular sormuştun durmadan.

Beni daha sonra aramayı aklına koymuşsun meğer.

Kalbini bütün ikili ilişkilere kapatmıştın aslında. Sevgi adına doğru bilip savunduğun ne varsa kısa bir süre önce yerle bir olmuştu. Yeniden sevmek korkutuyordu seni. Zor onarmıştın yüreğini ve bir kez daha yıkılmak istemiyordun.

Bu yüzden, kabul edersem farklı bir ilişkimiz olacaktı bizim. Görüşecek, konuşacak, paylaşacak, ama asla âşık olmayacaktık. Bunu sezdiğimiz an hemen ayrılacak ve bir daha görmeyecektik birbirimizi.

Oysa aşk, freni patlayan bir arabaydı bence. Hazırlıksız yakalar, sürükler götürürdü son hızla. Durdurulamazdı.

Eğer gelecekte bir gün o arabada yan yana oturuyor olacaksak, önceden verilmiş bütün sözler geçerliliğini yitirecekti zaten.

Susarak, önerini başımla olurlamak yerine, bütün bunları sana o gün söylemeliydim belki. Sonrası hiç yaşanmamalıydı. Terk edilmişliğin silemediğin hüznü, onardığını sandığın yüreğinin kırık dökük kalmışlığıydı beni susturan.

Çok yalnızdın.

Böyle bırakamazdım seni.

İlk gün ayrılırken, her akşamüstü saat tam altıda Gima'nın önünde buluşmayı kararlaştırdık. Günümün sonuna konmuş bir ödöldü seninle buluşmak. Yeni bir heyecan, coşku gelmişti yaşamıma.

Kahvelerde oturuyor, sinemaya gidiyor, çocuksu bir mutluluğu yaşadığın kitapçıları dolaşıyorduk bir-

likte. Bütün bu güzellikleri paylaşırken ayaklarımızı frende tutmaya  zen gösteriyorduk hep.

Bazen sevgim öylesine büyüyordu ki, elini tutmak, uzanıp yanağından  p vermek geliyordu içimden. Yapamıyordum. Kendimi sürekli denetim altında tutmak yoruyordu beni. Ama kuralları çiğneyip seni bütünüyle yitirmekten çok korkuyordum.

Aylar süren bu oyun, sinemadan çıkıp Kızılay'a doğru yürüdüğümüz bir akşam bozuldu.

İncecik bir yağmur başlamıştı.

" şık ıslatan bu boş ver," demiştin. "Bizim için tehlikesi yok."

G lm şt m.

Yağmuru umursamadan yürümüş, her zaman ayrıldığımız köşeye kadar hiç konuşmamıştık.

Bir kedi yavrusu yapayalnız, titreyerek izlemişti bizi.

Elektrik direğinin altında durduğumuzda sırsıklam olduğumuzu fark etmiştik.

Uzun uzun yüzüne bakıp bütün hatlarını ezberlemeye çalışmıştım vedalaşırken.

Sense saçlarını okşamış,

"Hep böyle siyah kalsınlar," diye fısıldamıştın. "Boyatma sakın. Hiç boyatma."

Ertesi gün saat tam altıda Gima'nın önüne indim yine.

İnsanın, gelmeyeceğinden emin olduğu birini beklemesi kadar garip bir şey olamaz. Bekledikleriyle buluşup gidenler sanki acıyarak bakıyorlardı yüzüme.

Saat yedi olmuştu.

Yoktun. Islak notu, arkasına yazdığın numarayı kaydetmeden attığım ve o günden sonra bana bir da-

ha telefonlarını vermediğin için seni arayamıyordum. Beklemekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Bırakıp gidemiyordum. Birden, soyadını bile bilmediğimin farkına vardım. Seni bir daha bulamayacağım düşüncesiyle acıdı yüreğim.

Sonra, teklifi getirdiğin inşaat şirketi geldi aklıma. Görüşmek için seni yeniden çağırdıklarına göre onlara iş telefonunu bırakmış olmalıydın. İşhanına girip asansöre bindim. On üçüncü kata çıktım. Sekretere ne istediğimi anlatmam oldukça zaman aldı. Sonunda, beni genel müdürleriyle görüştürmeye karar verdi. Osman Bey yalnızca adınla anımsayamadı seni. Teklifi bıraktığın tarihi söyleyince kalın bir klasörden renk renk dosyalar çıkarıp karıştırmaya başladı.

Mavi bir dosyadaydı teklifin. Adına çok uyan soyadını, kesik uçlu kalemle attığın imzanın üzerinden okudum.

Telefon numaranı alıp yardımları için Osman Bey'e teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldım.

Bizim büroya inip numarayı çevirdim hemen. Hoş sesli sekreteriniz, sabah herkesi şaşırtan ani bir kararla istifa edip işten ayrıldığını söyledi.

Seni mutlaka bulmam gerektiğini belirtip yalvarmaya yakın bir ses tonuyla ev telefonunu sordum. Evde telefonun yokmuş. Adresini verdi bana.

Evi bulmam zor olmadı. En üst kata kadar koşarak çıktım. Zili çalıp bekledim. Kapı açılmadı. Aşağıya inerken merdivende karşılaştığım kapıcı tanıyamadı seni. Apartmanda o adda birisi oturmuyormuş. Ayrılırken ezberlediğim yüzünü bütün ayrıntılarıyla anlattım kapıcıya. Gerçi, o daireye yeni taşınan genç tarifime uyuyormuş, ama adı başkaymış onun.

Daha fazla ısrar etmedim. Çaresiz çıktım apartmandan.

Bir ay boyunca her akşamüstü, aynı saatte önce Gima'nın önünde bekledim ümitle, sonra da kapısı hiç açılmayan o eve uğradım.

Sonuç değişmedi.

Buharlaşıp uçmuş, yeryüzünden silinmiştin.

Unutmaktan başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı.

Peşinde koştuktan yorulmuştum artık.

Bu sabah çocuk programını izlerken yeniden anımsadım seni. Bu mektubu yazmaya karar verdim. İşe giderken son kez uğrayacağım o eve. Yoksan, zarfı kutuya bırakacağım. Belki mektup bir yolunu bulup eline ulaşır kimbilir.

Lütfen gizlendiğin kabuğu kır, yaşama dön. Bir şans daha tanı kendine ve âşık olmaktan korkma.

Şimdi düşünüyorum da, sen bir hayal miydin yoksa?

O gece, uyuyana dek bu soruyla biten mektubu düşündü. Ertesi sabah araştırmalarına yeniden başlayacaktı. Ama eski kiracının değil, siyah saçlı kadının peşine düşecekti bu kez.

Elinden geldiğince ağırdan alarak, keyfini çıkara çıkara tıraş olacaktı önce.

Sonra kadife pantolonunun üzerine gri-kırmızı baklava dilimi desenli kazağını giyip evden çıkacaktı.

Yeni bir yaşama doğru yürürken serin olacaktı hava.

Hatta, belki yağmur bile yağacaktı.

İncecik bir âşık ıslatan.

SONSÖZ YERİNE

Mine için,

).